

[Forsvarsministeren.]

Vi har fået stillet synspunkterne op imod hinanden, og jeg tror ikke, ret mange kan være i tvivl om, hvad det er, der adskiller os i denne sag. Det er en forskelligartet opfattelse af, hvad der er det rigtige at gøre i landets sikkerhedspolitiske situation. Jeg tror, det var hr. Fuglsang, der kom af sted med at sætte en adskillelse imellem, hvad der skal gøres for NATO, og hvad der skal gøres for den danske befolkning. Det er at vende op og ned på tingene. For den beslutning, vi har taget her i landet om at være tilknyttet NATO-alliancen, er jo truffet af hensyn til den danske befolknings sikkerhedspolitiske interesse. Jeg tror, det er i vurderingen af denne sag, vi adskiller os meget stærkt fra hinanden.

Jeg tror ikke, det kan lade sig gøre yderligere at få påvirket synspunkterne, for de står temmelig klart nu. Må jeg ridse et par enkelte ting op, som jeg synes det er nødvendigt at få sagt i denne debat.

Der er ikke med dette flykøb tale om oprustning, og man må for min skyld anvende ordene „århundredets største våbenhandel“ i agitatorisk hensigt lige så tit man vil, det rækker ikke ved den kendsgerning, at de fly, vi her køber, ikke er udtryk for nogen oprustning i Danmark. Jeg vil oven i købet føje til, at regeringens beslutning om at tage option på 10 fly betyder, at vi, hvis vi siger nej til sin tid, er under det niveau, som vi skulle være på bare for at fastholde den normale situation.

De bemærkninger, som udenrigsministeren er kommet med, påviser meget tydeligt, at der ikke med denne beslutning er tale om at påvirke balancen i Europa i op- eller nedadgående retning, og det er en meget væsentlig ting. For trods adskillelsen i vurderingen af NATO er vi alle, tror jeg, enige om i dette ting, at vi vil afspænding. Dette forhindrer denne beslutning altså ikke.

Det bliver nødvendigt lige at berøre nogle enkelte synspunkter, der er trukket frem. Jeg vil gerne, så stærkt som det overhovedet er gørligt, med al det ansvar, der påhviler et menneske, der står på denne talerstol, sige: der har ikke været ført hemmelige forhandlinger med USA om, at vi skulle have 58 fly mere. Det har der ikke. Der er allerede fra hr. Ninn-Hansens side sagt noget om, at i en fornuftig planlægning er det

da nødvendigt at se frem til, hvordan vores forsvar i det hele taget skal organiseres. Jeg har ikke lagt skjul på, hverken den 11. marts eller ved første behandling, at allerede i 1985-90 kommer dansk forsvar til at stå i en ny situation og skal vurdere materielanskaffelser på dette punkt. Men det er dog noget ganske andet end at antyde, at vi skulle have ført hemmelige forhandlinger. Jeg skal vogte mig for at bruge for stærke ord, men jeg finder det faktisk ikke helt rimeligt og heller ikke helt anstændigt at fremføre sådanne påstande.

Hr. Bilgrav-Nielsen er efter min opfattelse den, der tydeligst og klarest har ridset de synspunkter op, der kan findes imod det forslag til folketingsbeslutning, vi nu skal tage stilling til, og derfor er det vel også rimeligt, at jeg i særlig grad koncentrerer mine bemærkninger netop om dette efter min opfattelse meget klare indlæg.

Vi låser os ikke fast hverken økonomisk eller sikkerhedspolitisk; dér er vi altså meget uenige, hr. Bilgrav-Nielsen og jeg — og de, jeg i øvrigt repræsenterer i denne forbindelse.

Når hr. Bilgrav-Nielsen så føjer til, at der er ingen sikkerhed for, at der ikke bliver øgede forsvarsudgifter, så må jeg sige: nej, det er der da naturligvis ikke, for det bestemmer dette folketing til enhver tid. Jeg kan ikke i dag — ingen regering bør gøre det — træde frem og sige: der er garanti for, at der aldrig vil blive øgede forsvarsudgifter. Det bestemmer den kommende regering, der skal tage beslutning om disse ting, og dette folketing helt og fuldt. Men jeg kan sige: der er i hvert fald ikke med dette skabt en ramme, der betyder, at der skal være øgede forsvarsudgifter, og dette er det væsentlige i denne sag.

Hr. Bilgrav-Nielsen var inde på diskussionen om usikkerheden omkring prisen, og det var flere andre også. Man kunne have trukket nogle momenter frem til diskussion af prissituationen, nemlig inflationen hos de medproducerende lande, men at bruge den argumentation, der blev brugt, er i hvert fald ikke rigtigt. For det afhænger ikke af salget til de andre. Det, der kommer ind i denne forbindelse, er spørgsmålet om de muligheder, vi får for den industrielle kompensation.

Jeg er også nødt til at tage skarp af-